Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

11. ledna 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Justiční spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV — Článek 7 — Podmínka oboustranné trestnosti — Článek 9 — Důvod k odmítnutí uznání a výkonu vycházející z nedostatku oboustranné trestnosti — Státní příslušník vykonávajícího státu odsouzený ve vydávajícím státě za maření výkonu úředního rozhodnutí“

Ve věci C-289/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (Krajský soud v Prešově, Slovensko) ze dne 3. června 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 15. června 2015, v trestním řízení proti

Jozefu Grundzovi

za přítomnosti:

Krajské prokuratúry Prešov,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, M. Berger (zpravodajka), A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. května 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

— za slovenskou vládu B. Ricziovou, jako zmocněnkyní,

— za švédskou vládu A. Falk a L. Swedenborgem, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlssonem a N. Otte Widgren, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi W. Bogensbergerem a J. Javorským, jakož i S. Gruenheid, jako zmocněnci,

* * Jednací jazyk: slovenština

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. července 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2008/909“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení o uznání rozsudku vydaného v trestním řízení a o výkonu trestu odnětí svobody, k němuž byl Jozef Grundza odsouzen českým soudem, na Slovensku.

Právní rámec

Unijní právo

3 Bod 5 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 zní takto:

„Procesní práva v trestním řízení představují rozhodující prvek pro zajištění vzájemné důvěry mezi členskými státy v justiční spolupráci. Vztahy mezi členskými státy, charakterizované zvláštní vzájemnou důvěrou v právní systémy ostatních členských států, umožňují uznávání rozhodnutí, která byla přijata orgány vydávajícího státu, vykonávajícím státem. Měl by se proto zvážit další rozvoj spolupráce stanovené v nástrojích Rady Evropy týkajících se výkonu trestních rozsudků, zejména v případech, kdy byl vůči občanům Unie vynesen trestní rozsudek a byli odsouzeni k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody v jiném členském státě. […]“

4 Článek 3 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, stanoví:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

[…]

3. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. […]

[…]“

5 Článek 7 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Oboustranná trestnost“, stanoví:

„1. Jestliže za následující trestné činy, jak jsou vymezeny právem vydávajícího státu, lze ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky, rozsudek se uzná a uložený trest vykoná podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti:

— účast na zločinném spolčení,

— terorismus,

— obchod s lidmi,

— pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,

— nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,

— nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,

— korupce,

— podvody, […]

— legalizace výnosů z trestné činnosti,

— padělání peněz, včetně eura, […]

— počítačová trestná činnost,

— trestná činnost proti životnímu prostředí, […]

— napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu,

— vražda, těžká újma na zdraví,

— nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,

— únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,

— rasismus a xenofobie,

— organizovaná nebo ozbrojená loupež,

— nedovolený obchod s kulturními statky, […]

— podvodná jednání,

— vydírání a vymáhání peněz za ochranu,

— padělání a pirátství výrobků,

— padělání veřejných listin a obchod s veřejnými listinami,

— padělání platebních prostředků,

— nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,

— nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály,

— obchod s odcizenými vozidly,

— znásilnění,

— žhářství,

— trestné činy, jejichž stíhání a trestání je v pravomoci Mezinárodního trestního soudu,

— únos letadla nebo plavidla,

— sabotáž.

[…]

3. U jiných trestných činů, než na které se vztahuje odstavec 1, může vykonávající stát podmínit uznání rozsudku a výkon trestu tím, že se rozsudek týká činů, které jsou rovněž trestnými činy podle práva vykonávajícího státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu.

4. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které oznámí generálnímu sekretariátu Rady, že nebude uplatňovat odstavec 1. Toto prohlášení lze kdykoli odvolat. Tato prohlášení nebo jejich odvolání se zveřejní v Úředním věstníku Evropské unie.“

6 Článek 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Uznání rozsudku a výkon trestu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený […] a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.“

7 Článek 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Důvody k odmítnutí uznání a výkonu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, pokud:

[…]

d) se rozsudek v případě uvedeném v čl. 7 odst. 3, a učinil-li vykonávající stát prohlášení podle čl. 7 odst. 4, v případě uvedeném v čl. 7 odst. 1 týká činu, který by podle práva vykonávajícího státu nebyl trestným činem. Pokud se však rozsudek týká daňových, celních a devizových věcí, nesmí být jeho výkon odmítnut z toho důvodu, že právo vykonávajícího státu neukládá stejný druh daně nebo poplatku nebo neobsahuje stejná daňová, celní a devizová ustanovení jako právo vydávajícího státu;“.

Slovenské právo

8 Rámcové rozhodnutí 2008/909 bylo do slovenského právního řádu provedeno zákonem č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej Únii (zákon č. 549/2011 o uznávání a výkonu rozhodnutí, kterými se ukládá trest odnětí svobody v Evropské unii), ve znění zákona č. 344/2012 (dále jen „zákon č. 549/2011“).

9 Články 4 a 16 zákona č. 549/2011 provádí do slovenského práva články 7 a 9 rámcového rozhodnutí 2008/909.

10 Podle § 4 odst. 1 zákona č. 549/2011, který odpovídá čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909, „rozhodnutí lze ve Slovenské republice uznat a vykonat, pokud skutek, pro který bylo rozhodnutí vydáno, je trestným činem i podle právního řádu Slovenské republiky […]“

11 Podle § 4 odst. 2 zákona č. 549/2011, který provádí čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, pokud se žádá o uznání a výkon rozhodnutí o trestném činu, za který lze ve státě původu uložit trest odnětí svobody v trvání nejméně tři roky a který je v osvědčení o vydání uvedeného rozhodnutí označený justičním orgánem tohoto státu přiřazením k jedné nebo více kategoriím trestných činů uvedených v § 4 odst. 3, projednávající soud nezkoumá oboustrannou trestnost.

12 V předkládacím rozhodnutí je uvedeno, že kategorie trestných činů uvedené v § 4 odst. 3 zákona č. 549/2011 odpovídají trestným činům uvedeným v čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909.

13 Ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/2001, který odpovídá čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909, stanoví, že „[s]oud rozhodne o odmítnutí uznání a výkonu rozhodnutí, pokud skutek, pro který bylo vydáno rozhodnutí, není trestným činem podle právního řádu Slovenské republiky a nejde o jednání podle § 4 odst. 2 a 3 uvedeného zákona“. Nicméně „ve vztahu k daním, poplatkům, clům nebo ke měně nelze odmítnout výkon rozhodnutí pouze proto, že právní řád Slovenské republiky neupravuje stejný druh daní či cel, nebo neobsahuje stejné ustanovení týkající se daní, poplatků, cel či měny, jako právní řád vydávajícího státu“.

14 Podle § 348 odst. 1 písm. d) zákona č. 300/2005 Z.z., Trestný zákon (slovenský trestní zákon) „[k]do maří či podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu či jiného orgánu veřejné moci tím, že […] vykonává činnost, na kterou se vztahuje rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu o zákazu činnosti, […] je potrestán odnětím svobody až na dvě léta“.

České právo

15 Podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., Trestní zákoník (český trestní zákon), „[k]do maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že […]vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu nebo pro kterou takové oprávnění pozbyl, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

16 Dne 3. října 2014 Okresní soud v Chebu (Česká republika) uložil J. Grundzovi, slovenskému státnímu příslušníkovi, souhrnný trest odnětí svobody v délce patnácti měsíců za krádež a maření výkonu úředního rozhodnutí, tedy za nedodržení dočasného zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl dne 12. února 2014 uložen rozhodnutím Magistrátu města Přerov (Česká republika).

17 Rozsudek ze dne 3. října 2014, spolu s osvědčením podle přílohy 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, bylo předáno Krajskému súdu v Prešove (Krajský soud v Prešově, Slovensko) pro účely jeho uznání a výkonu uvedeného trestu na Slovensku.

18 V předkládacím rozhodnutí uvedený soud pravil, že trestné činy dotčené ve věci v původním řízení nepovažoval soudní orgán vydávajícího státu, tedy Česká republika, za trestné činy uvedené v čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, takže výkon souhrnného trestu patnácti měsíců odnětí svobody je podmíněn zjištěním, že skutky dotčené v rozsudku ze dne 3. října 2014 naplňují skutkovou podstatu trestného činu rovněž podle slovenského trestního řádu.

19 Uvedený soud však má pochybnosti, zda je splněna podmínka oboustranné trestnosti ve vztahu ke skutkům kvalifikovaným jako „trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí“.

20 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že § 348 odst. 1 písm. d) slovenského trestního řádu upravující trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí se týká pouze rozhodnutí „slovenských“ soudů nebo jiných orgánů, která jsou vykonatelná „na slovenském území“.

21 Podle předkládajícího soudu se na základě posouzení skutku, za který byl J. Grundza odsouzen v České republice, jeví, že in concreto nejde o „trestný čin“ ve smyslu § 348 odst. 1 písm. d) slovenského trestního zákona, neboť tento skutek neodpovídá znakům skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí ve smyslu uvedeného ustanovení. Jozef Grundza byl totiž odsouzen za maření výkonu rozhodnutí vydaného orgánem České republiky, které má účinky pouze na území tohoto členského státu.

22 Předkládající soud se rovněž táže, zda s ohledem na cíl sledovaný rámcovým rozhodnutím 2008/909, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a to zejména prostřednictvím rozvoje spolupráce mezi členskými státy při výkonu rozsudků v trestních věcech v případech, jako je věc v původním řízení, kdy byl porušen zájem chráněný právním řádem vydávajícího státu, není třeba přezkoumat oboustrannou trestnost in abstracto, tedy jako by byl porušen zájem chráněný právním řádem vykonávajícího státu.

23 Za těchto podmínek se Krajský súd v Prešove (Krajský soud v Prešově) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909 […] vykládány v tom smyslu, že podmínka oboustranné trestnosti je splněna, pouze pokud skutek, pro který bylo vydáno rozhodnutí, které má být uznáno, je při jeho konkrétním posouzení (in concreto) trestným činem i podle práva vykonávajícího státu (nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu), nebo pro splnění této podmínky postačí, že takový skutek je obecně (in abstracto) trestný i podle práva vykonávajícího státu?“

K předběžné otázce

24 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládány v tom smyslu, že podmínka oboustranné trestnosti je splněna v situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy uznání rozsudku a výkon trestu jsou požadovány ve vztahu ke skutkům, které byly ve vydávajícím státě kvalifikovány jako „trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí spáchaný na území vydávajícího státu“, a ohledně kterých v právní řádu vykonávajícího státu existuje trestný čin, podobně kvalifikovaný, ale vnitrostátní pravidlo posledně uvedeného státu ke konstatování takového trestného činu vyžaduje, aby úřední rozhodnutí bylo přijato jedním z orgánů působících na území vykonávajícího státu.

25 Úvodem je třeba konstatovat, že k podání užitečné odpovědi na tuto otázku není při přezkumu vhodné vycházet z pojmů posouzení in concreto či in abstracto podmínky oboustranné trestnosti.

26 V tomto ohledu je zaprvé třeba uvést, že rámcové rozhodnutí 2008/909, které je nástrojem minimální harmonizace, a zejména jeho článek 7 týkající se podmínky oboustranné trestnosti, tyto pojmy neuvádí.

27 Zadruhé, jak generální advokát zdůraznil v bodě 26 stanoviska, mezi členskými státy existují značné rozdíly, pokud jde o přesné chápání pojmů in concreto a in abstracto v kontextu oboustranné trestnosti.

28 Za účelem odpovědi na přeformulovanou otázku je třeba připomenout, že podle čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909, pokud jde o jiné trestné činy, než které jsou uvedeny ve výčtu 32 trestných činů uvedeném v odstavci 1 uvedeného článku, má vykonávající stát možnost podmínit

uznání rozsudku a výkon trestu tím, že se rozsudek týká činů, které jsou rovněž trestnými činy podle práva vykonávajícího státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu. Jinými slovy, uvedené ustanovení umožňuje vykonávajícímu státu podmínit uznání rozsudku a výkon trestu splněním kritéria oboustranné trestnosti.

29 Souběžně s tím článek 9 rámcového rozhodnutí 2008/909, který se týká důvodů k odmítnutí uznání a výkonu, stanoví v odst. 1 písm. d), že příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznání rozsudku vyhlášeného ve vydávajícím státě a výkon trestu tam uloženého, pokud není splněna podmínka oboustranné trestnosti.

30 Z předkládacího rozhodnutí plyne, že skutky, za které byl J. Grundza odsouzen, a zejména maření výkonu úředního rozhodnutí, nepovažoval orgán vydávajícího státu, tedy České republiky, za trestné činy podle čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909.

31 Tudíž v souladu s čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 uznání rozsudku ze dne 3. října 2014 a výkon souhrnného trestu v délce patnácti měsíců odnětí svobody podléhají konstatování ze strany příslušného slovenského orgánu, že skutky, kterých se tento rozsudek týká, představují trestný čin rovněž podle slovenského právního řádu nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu ve vydávajícím státě.

32 Následně je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součást (rozsudky ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 35, a ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 31).

33 Zaprvé ohledně znění čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 je třeba připomenout, jak učinil generální advokát v bodě 47 stanoviska, že uvedené ustanovení vymezuje rozsah posouzení oboustranné trestnosti tím, že ukládá příslušnému orgánu ověřit, zda jsou předmětné činy „rovněž trestnými činy“ podle vnitrostátního práva, a to „nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu“.

34 Jak tedy plyne ze samotného znění uvedeného čl. 7 odst. 3, nezbytná a dostačující podmínka pro účely posouzení oboustranné trestnosti spočívá v okolnosti, že skutky, které vedly k odsouzení ve vydávajícím státě, představují rovněž trestný čin ve vykonávajícím státě. Z toho plyne, že není požadováno, aby tyto skutky v obou dotčených státech představovaly totožný trestný čin.

35 Tento výklad je potvrzen slovy „nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu“ trestného činu v právní úpravě vykonávajícího státu, z nichž jasně plyne, jak zdůraznil generální advokát v bodech 48 a 49 stanoviska, že není nutná přesná shoda mezi znaky skutkové podstaty trestného činu vymezenými v právních řádech vydávajícího a vykonávajícího členského státu ani přesná shoda v názvu či taxonomii tohoto trestného činu podle obou vnitrostátních právních řádů.

36 Uvedené ustanovení tudíž zakotvuje pružný přístup příslušného orgánu vykonávajícího státu při posouzení podmínky oboustranné trestnosti ohledně jak znaků skutkové podstaty trestného činu, tak jeho kvalifikace.

37 Relevantní prvek pro potřeby posouzení oboustranné trestnosti podle samotného znění čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 spočívá v tom, že skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak jsou popsány v rozsudku vydaném ve vydávajícím státě, odpovídají definici trestného činu podle práva vykonávajícího státu.

38 Z předcházejících úvah vyplývá, že při posouzení oboustranné trestnosti přísluší příslušnému orgánu vykonávajícího státu ověřit, zda by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak jsou popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, v případě, že by nastaly na území vykonávajícího státu, byly jako takové rovněž trestné na uvedeném území.

39 Zadruhé kontext čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909 rovněž podporuje takové posouzení oboustranné trestnosti.

40 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že podle jeho článku 26 rámcové rozhodnutí 2008/909 nahrazuje, pokud jde o vztahy mezi členskými státy, řadu nástrojů mezinárodního práva za účelem rozvoje spolupráce v oblasti výkonu rozsudků v trestních věcech, jak uvádí bod 5 jeho odůvodnění.

41 Přitom na rozdíl od uvedených nástrojů mezinárodního práva spočívá rámcové rozhodnutí 2008/909 především na zásadě vzájemného uznávání, která podle bodu 1 jeho odůvodnění ve spojení s čl. 82 odst. 1 SFEU představuje „základní kámen“ soudní spolupráce v trestních věcech v rámci Evropské unie, která podle uvedeného bodu 5 odůvodnění spočívá na vzájemné důvěře členských států v jejich soudní systémy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, body 46 a 47).

42 Zásada vzájemného uznávání podle čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 v zásadě znamená, že příslušný orgán vykonávajícího státu uzná postoupený rozsudek a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu.

43 Jak generální advokát konstatoval v bodě 36 stanoviska, uvedená zásada vzájemného uznávání vedla zejména k sestavení výčtu trestných činů v čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, u nichž se upouští od přezkoumání podmínky oboustranné trestnosti.

44 Mimoto i pro trestné činy, které nejsou na uvedeném seznamu, je třeba konstatovat, že čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí stanoví jen možnost vykonávajícího státu podřídit uznání rozsudku a výkon trestu splnění podmínky oboustranné trestnosti.

45 V tomto kontextu uvedená možnost umožňuje členským státům odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu za čin, který členské státy nepovažují za natolik nemorální, aby byl trestným činem, jak uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska.

46 Z výše uvedeného plyne, že podmínka oboustranné trestnosti představuje výjimku ze zásady uznání rozsudku a výkonu trestu. Tudíž působnost důvodu pro odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu vycházejícího z nedostatku oboustranné trestnosti podle čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládána restriktivně, aby se omezily případy odmítnutí uznání a výkonu.

47 Posouzení oboustranné trestnosti příslušným orgánem vykonávajícího státu, na které odkazuje čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí, tudíž směřuje k ověření, zda by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak jsou uvedeny v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, byly jako takové rovněž trestné na území vykonávajícího státu, pokud by nastaly na jeho území.

48 V tomto ohledu předkládající soud uvedl, že trestný čin dotčený ve věci v původním řízení představuje maření úředního rozhodnutí přijatého českým orgánem veřejné moci, a proto poškozuje zájem chráněný Českou republikou, takže podmínka oboustranné trestnosti nemůže být v žádném případě považována za splněnou.

49 Nicméně v rámci posouzení oboustranné trestnosti příslušný orgán vykonávajícího státu musí ověřit, nikoli zda byl porušen zájem chráněný vydávajícím státem, ale zda by v případě, že by k takovému činu došlo na území členského státu uvedeného orgánu, byl podobný zájem chráněný vnitrostátním právem uvedeného státu považován za poškozený.

50 Zatřetí je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 je účelem tohoto rozhodnutí stanovení pravidel, podle nichž členský stát s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

51 Přitom striktní výklad čl. 9 odst. 1 písm. d) uvedeného rámcového rozhodnutí přispívá k dosažení cíle usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, zejména v situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, v níž je uvedená osoba státním příslušníkem vykonávajícího státu.

52 V projednávané věci vyplývá z písemností předložených Soudnímu dvoru, že J. Grundza byl odsouzen českým soudem konkrétně za řízení motorového vozidla na území tohoto členského státu navzdory zákazu této činnosti uloženému rozhodnutím českého orgánu veřejné moci.

53 Pro účely posouzení splnění podmínky oboustranné trestnosti ve věci v původním řízení přísluší předkládajícímu soudu, který je příslušný k uznání a vykonání odsuzujícího rozsudku, aby ověřil, zda by uvedené skutkové okolnosti, tedy řízení motorového vozidla navzdory zákazu této činnosti uloženému úředním rozhodnutím, byly považovány za trestné podle právního řádu členského státu uvedeného soudu, pokud by nastaly na jeho území. Pokud ano, je třeba podmínku oboustranné trestnosti považovat za splněnou.

54 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na položenou otázku tak, že čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládány v tom smyslu, že podmínka oboustranné trestnosti musí být považována za splněnou v situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, jestliže by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak byly popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, jako takové byly rovněž trestné na území vykonávajícího státu, pokud by na tomto území nastaly.

K nákladům řízení

55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, ve znění rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládány v tom smyslu, že podmínka oboustranné trestnosti musí být považována za splněnou v situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, jestliže by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak byly popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, jako takové byly rovněž trestné na území vykonávajícího státu, pokud by na tomto území nastaly.

Podpisy.